

„Veličanstvo,“ odgovori župnik, ki ga je ministrant obrnil na pravo stran, „že nekaj let nisem videl svojih župljanov, ker sem slep.“

„Slepi ste! O ubožec,“ vzklikne cesar; „zakaj pa ste se trudili po tako težki poti le-sem? Ali imate kako posebno željo na srcu? Ako vam morem v čem ustreči, se bo zgodilo.“

„Se je že zgodilo,“ odvrne župnik; „moja edina želja je bila, da bi mogel biti v Vaši bližini in slišati Vaš glas, četudi ne morem videti Vaše postave. Zdaj je tudi slepemu župniku iz Ebnita sreča došla in rad zopet krevsam šest ur po bregu do svoje župnije. „Bog ohrani, Bog obvaruj nam cesarja, Avstrijo!“ to prelepo pesem bom s svojim strežnikom prepeval, dokler sapa ne poide.“

Cesarja je tolika ljubezen in vdanost zelo ginila in s solzo v očesu reče staremu župniku: „Šest ur, svojemu cesarju na ljubo, to je veliko! Molite, pri altarju zame in za moje ljudstvo!“ *Internus.*

V koči pod goro.

Kočica pod goro,
koča siromašna,
kaj nocoj po polju
se oziraš plašna?

Kaj se tak bahato
bleščiš v mesečini?
Meniš, da kristalov
v revni ni družini?

Polje ti sneženo,
kaj ti preišljuješ?
Kaj po strani kočo
staro ogleduješ?

Skozi okno malo
v kočico pogledi!
Jaslice v kotiču —
nič sledu o bedi!

Kot kristali čisti,
kakor zvezde jasne
pa vijó krog jaslic
se molitve glasne.

Mokriški.

